

Na veliki petek.

Pod križem klečeča
Se v Njega ozira,
Ki gori na lesu visi.

Očesci nedolžni

Se ji porosijo,

Po licu ji solza zdrči.

Ko bratec to vidi,
Jo skrbno povpraša,
Zakaj so ji solzne oči.

Na križ mu pokaže:

„Glej sveto razpelo,

Glej, Kristus tu gori trpi!

Glej trnjevo krono,
Ki glavo mu zbada,
Da teče po licu mu kri!

Glej roke in noge

So z žreblji prebite,

Na strani srce krvavi.“

Pod križem klečita

In dolgo še zreta

Na Njega, ki gori visi;

Očesci nedolžna

Se jima solzijo,

Ker Kristus na križu trpi . . .

Ludovik.

Jezus v grobu.

Vse molči,

Vse žaluje,

Žalost vse

Napolnjuje.

V grobu On

Zdaj leži,

Ki za nas

Đal je kri.

Več zvonovi

Ne pojo,

Vse žaluje

Nad zemljo . . .

Slavko Slavič.

Zvončki.

Kraj potoka zvončki beli

Iz zemlje so pricveteli

In povešali glavice,

Da vprašale so jih ptice:

„Kaj vam je, vi zvončki mili,

Da nakrat ste utifnili,

Dol poveseili glavice

In čez noč zbledeli v lice?“

Tiho zvončki šepetali,

Šepetali in dejali:

„O, kako bi zdaj veseli

Bili mi, ko v grob so deli

Njega, ki nas je ustvaril,

Đar življenja nam podaril?

V grobu On leži zdaj mirnem,

Vsaka stvar na svetu širnem

Za Rešiteljem žal tje,

Oj žaluje in toguje . . .“

Veter lahkež zapihljal je

In besede nesel dalje,

Da so čule jih vse ptice,

Ptice mile in cvetice,

Ki glave so poveseile,

Ptičke pa so utifnile . . .

Slavko Slavič.

